

ZA BOHA A ULAST -

Ústřední list Československého Orla v exilu.

Vydává a řídí Čsl. Orel v exilu.

Monthly Review of "Čsl. Orel in the exile"

Ročník 32—IV v exilu.

Leden-únor, 1953.

**Dědictví Otců,
zachovej nám, Pane!**

**Sve za vjeru
i za domovinu!**

(J. J. Strossmayer)

**Naš materni jezik
je varuh prave vere!**

(A. M. Slomšek)

**Ojczyzne, wolnosc
racz nam wrocic Panie!**

ORELSKÁ HYMNA

1. Hoj, Orli, mocnou perutí
k nepřátel vzletme žasnutí
a k jástotu svých bratří!
Pod naším krokem duní zem,
my ustoupiti nemůžem,
vždyť Bůh a vlast nám patří.
2. Nuž, křídla tužme svobodná!
Až přijde chvíle rozhodná,
ať z ocele jsou paže,
ať rozlomíme okovy,
ať země tvář se obnoví,
jak Bůh a vlast nám káže!
3. Jsme Orli smělí, oddaní,
nás posměchu šíp nezraní,
nás nikdo nerozdvojí.
Aj, jedna víra, jeden Bůh,
a jedna síla, jeden duch
nás v jedno tělo pojí.

Lutínov 1909.

MEDITACE NA ORELSKOU HYMNU

Vstupujeme do nového ročníku "Orla", zahajujeme další rok orelského exilu. Situace světová nás stále odkazuje na naději, že přece jen Orel jest blíže své svobodné existenci ve vlasti, byť si ji musil vykupovat tak velkou cenou. Snad si emigrantský svět ani řádně neuvědomil, že se blíží naplnění pátého výročí dne, tak černě zapsaného do stránek našich dějin. Nač však sentimentální vzpomínání, proč uvažovat o věcech minulých? Zdaž současný bědný stav není dostatečnou vzpruhou, aby volný Orel v exilu mocným rozmachem svých symbolických perutí vzletl na světovou scénu, aby překvapil úžasem zmlklé nepřátele a vlil radost a jásot do řad zdeptaných bratří doma a zmalátnělých bratří v exilu. Dosti na tom, že nás nazývali popelkou, že nám vykazovali poslední místo všude, kde se jednalo o věc národa, že nám nedovolili promluvit nejsrozumitelnější řečí k národu po vlnách éteru! Pohledme, jak rostou naše řady, jak mohutní náš šik! Dáme se do pochodu a půjdeme vpřed do boje za orelské ideály. Není nás hrstka, nejsme ti nejposlednější z rodiny národa, nejsme jen ti nic neznamenaající! Slyšte, nepřátelé, Orelstvo se dává na pochod, jenž nezná zastavení. Bůh a vlast jsou naším majetkem a pro ně jdeme se bit, abychom buď se štítem vítězství uzřeli ve štěstí svoji vlast, nebo na štítě čestné smrti přispěli k vítězství šťastnějších bratří!

Boj veliký nám nastává! A jako zápasník

se cvičí na dobu svého utkání, jako běžec nedopřeje klidu svým údům ve snaze učinit je co nejhbitějšími, tak i pro nás nyní je čas přípravy. Je třeba vycvičit křídla k duchovnímu vzletu, bychom ze zorného úhlu nadpřirozena mohli poznat svého nepřítele, bychom mohli odhadnout jeho sílu a slabiny, jeho taktiku a plány, a pak jej napadnout. Napadnout útočností krále dravců, který prudce a jistě se vrhá po kořisti, již pro nás jest jediné duše člověka a svoboda vlasti. Velké síly bude třeba na rozlomení okovů, kterými spoutali vlast, jimiž ujařmili člověka; pádné rány bude třeba na otevření žalářů a táborů. Naplnění Duchem Božím, máme udusit smrtící dech satanův, který znetvořil tvář země, zničil bujnou rajskou zahradu a rozsévá kolem sebe hrozné dračí sémě. "Vypusť Ducha svého a stvoření budou a obnovíš tvář země". Jak splní Bůh tuto do nekonečna opakovanou prosbu úpících pod tyranstvím rudého náboženství? Nečekejme zázraků, vždyť jich ani nejsme hodni. Vězme, že právě nás chce Bůh použít jako svých povolných nástrojů k této veliké Obnově.

Jsme připraveni! Smělé naše oko se nezastaví před žádným nebezpečím, do ohně, do propasti, do temnoty, všude půjdeme, abychom našli nepřítele a zničili veškeré jeho škodlivé akce v samém doupěti. Na křídlech svých poneseš heslo, jímž srazíme veškerou smělost nepřítele: "Kdo jako Bůh?" Vy, samozvaní spasitelé národů, vy, bohové z prachu a nietotiné hlíny, proč uvázla vám odpověď v

JAK SI PŘEDSTAVUJEME OBNOVENÉHO ORLA II.

Cyril List

Osoby: Hlasatel, Jirka, Petr, Václav, Jitka.

Hlasatel: Posledně jsme vás, bratři a sestry, na které tolik vzpomínáme, zavedli do malého kanadského městečka až na pokraj severské divočiny, kde se nehytila malá, čtyřčlená orelská hlídka: tři chlapečci: Jirka, který je hlava pochybovačná, Václav který neustále něco plánuje, Petr, který je moudře rozsuzuje, a Jitka, která mezi ně zavítala teprve nedávno a teprve přivyká jejich neustálým rozpravám. Když jsme jim naposled naslouchali, rozvíjel právě bratr Václav své názory o tom, že by v budoucnosti, až naše vlast bude opět žít svým vlastním životem, měl být vybudován trochu jiný Orel, než na jaký jsme posud byli zvyklí. Dovožoval zejména, že každá jednota by se měla skládat z malých, šestičlených až patnáctičlenných hlídek. Teď je zastihujeme na nedělní odpolední procházce po břehu jezera, jakých je v Kanadě na tisíce. Daleké lesy jsou jasně modré a přes vodu míří kamsi hejno divokých hus. I myšlenky našich čtyř vyhnanců zalétají daleko, daleko . . . jistě uhadnete, kam. A nedivte se, že se už zase pustili do plánování, jak a co se bude dělat, až násilník pustí naši vlast ze svých krvavých drápů. Tentokrát je to ku podivu Jitka, posledně zamlklá, která vede hlavní slovo. Poslouchejte:

Jitka: Já už jsem dnes při Václavovi. On má docela pravdu v tom, že každý potřebuje podle svého povolání jiný druh výcviku. Naše město mělo dvě orelské jednoty a v obou mě-

ly sestry náčelní nesnáze v tom, jak sehnat studentky a nás ostatní k společnému cvičení. Když jsme třeba závodily v družstvech, rozuměly jsme si výborně. Ale dohodnout se o cvičební hodině, to šlo těžko. Ať sestra náčelní rozhodla tak nebo tak, vždy byly protesty.

Jirka: Tak dobrá, podle Václavova předpisu se rozdělíte na hlídky a každá hlídka bude cvičit podle svého, někteří odpoledne, jiní večer a jiní třeba zase ráno, ale jaký v tom bude pořádek? Myslíte si, že potom budou mít bratři náčelníci a sestry náčelní lehčí práci? A když bude každá hlídka cvičit zvlášť, kde se vezme tolik evičitelů? Nikdy jsme neměli dobrých evičitelů přebytek a při tom Václavově novém zřízení by jich bylo zapotřebí snad ještě desetkrát tolik než dříve.

Václav: Tož, bratře Jirko, ještě jsi to moje nové zřízení, jak tomu říkáš, ani celé nevyšlechl. Když jsem říkal, že by měly být žákovské, dorostenecké a členské hlídky, uvedl jsem různost v povolání jako první důvod. Ostatně tahle zásada není tak docela nová: muži a ženy odjakživa evičili zvlášť, z toho prostého důvodu, že potřebují různého výcviku. A právě tak tělesně pracující zemědělec nebo dřevař také potřebuje jiného výcviku než třebas účetní nebo krejčí. To je přece jasné.

Jirka: Ale co ti evičitelé? Kde jich vezmeš takový počet?

Václav: Počkej okamžik. Já jsem nemluvil ani tak o výcviku jako o zálibě nebo o po-

prolhaném hrdle? Slepý, či zaslepený lid prohlédl, že bloudil, když šel za bludičkami, opustiv Světlo. Až poznal do dna svou bídu, až nebylo již možnosti jej více ponížít—tu obrátil se proti svým trýznitelům, naleznuv zázračně osvěžující pramen v posmívané víře. Tomuto jedinému Bohu dáváme svoji oddanost, jež nezná odlehčení, nezná zrady. Oddanost je tam, kde je láska k cíli. Protože tak vznešený jest náš cíl a hodný veškeré lásky, již je člověk schopen, proto nás nic nemůže zaleknout a odradit na cestě k tomuto cíli. Jen jeden jest nepřítel, jenž zákeřně by mohl zničit naše dílo. Není to nepřítel zvenčí, nýbrž

neviditelný nepřítel vnitřní, schopen rozdvojit a rozleptat orelský tábor — nesvornost. Co mnohdy nedokázala viditelná přesila, to dokázala tato prokletá deera pýchy! Než ani tato obava nedoléhá na naši hruď, vždyť sdružuje me nejlepší syny mystického těla Církve v jedno orelské tělo jednou vírou, která nás činí dětmi jednoho Boha, jenž vlévá nám sílu a dává nám milost, abychom v jednom duchu správně smýšleli.

Zapějme si naši orelskou hymnu s opravdovým zápalem a nadšením, abychom sami se stali osobním ztělesněním jejího obsahu.

—Janevan.

třebě—tím myslím potřebu určitého zvláštního výcviku. Každá hlídka by byla zaměřena.

Jirka: Aha, to už jsme zase u změny Orla v organizaci sportovních klubů.

Petr: Neskákej mu do řeči, Jirko. Václav je dost starý Orel na to, aby dovedl rozlišovat mezi výcvikem a sportem.

Jitka: Víte, bratři, abych mluvila upřímně, o výcviku se moc hezky hovoří, ale v naší jednotě na příklad velká většina děvčat chodila na hřiště proto, aby si tam zahrála tu nebo onu hru, a ne pro nějakou vážnou tělesnou výchovu.

Václav: Tož tady to máme. Největší naše potíž byla v tom, že jsme si stanovili určitý úkol a domnívali jsme se, že k němu lidi přinutíme. Říkali jsme: nejdříve základní tělesnou výchovu a teprve pak, zbude-li ještě volná chvíle, může se každý také trochu věnovat svému oblíbenému sportu. Jenže lidská povaha je taková, že i pro ty nejkrásnější věci musí být získávána. A tak si myslím, že by bylo mnohem lepší a účinnější, kdybychom postupovali opačně: od sportu k všetranné výchově. Tím nemyslím, že bychom všestrannou výchovu nějak měli snížit nebo odsunout stranou. Zůstane pro nás stejným ideálem jako dříve. Jen postup k ní bude přirozenější.

Petr: Ale co s tím má co dělat rozčlenění jednot na hlídky?

Václav: Každá hlídka by byla založena na povolání svých členů nebo třeba také na společném bydlišti; ale právě tak by se zřizovala podle jejich zálib. To znamená—abych taky odpověděl na Jirkovu námitku—že ten, kdo by chtěl hrát odbíjenou by opravdu přišel do hlídky, která by pěstovala odbíjenou především ostatním. A teprve jako hlídka—nebo chcete-li družstvo—odbíjené by tato nejmenší organizační složka byla čas od času zařazována do úkolů všeobecné tělesné výchovy. A právě tak by čas od času procházela orelskou výchovu ideovou. Rozumíte mi teď?

Jitka: Mně se to zamlouvá. Ale kdyby, řekněme, taková dívčí hlídka především pěstovala bruslení, a kdyby tím byla plně zaujata, myslíš opravdu, bratře Václave, že bychom pak její členky dostali k všeobecné tělesné výchově a k výchově ideové.

Václav: Zase by se vyskytly určité potíže, to si dovedu představit. Ale jsem pevně přesvědčen, že by jich tentokrát bylo mnohem

méně. A mnohem více lidí by se dostalo především k orelské výchově ideové než dříve, kdy je zastrašovala tělocvična s povinnými prostnými.

Jirka: Ale, Václave, co slety, naše krásné slety s hromadnými vystoupeními?

Václav: Milý Jirko, nevzpomínáš si, že když bylo před sletem, evičil prostná s velkým nadšením i ten, kdo je nikdy jindy neevičil? Slet je něco, co uchvátí, a uchvátí by pokaždé i příslušníky těch hlídek, kteří by jinak měli k prostným velmi daleko. Ostatně slet nejsou jen společná vystoupení. Jsou to také soutěže, vrcholné závody a to všechno ostatní.

Petr: Zajímavý návrh. Škoda, že o něm zatím nemůžeme hovořit s našimi doma.

Václav: Naši doma žijí jako otroci pod bičem, který nezná nejmenšího porozumění pro osobní rozvoj a pro osobní záliby. Křesťanská výchova měla odjakživa jedno hlavní poslání: svobodný rozvoj lidské osobnosti směrem k Bohu. Proč bychom se tohoto ideálu nemohli držet i v praktickém uspořádání orelské činnosti?

Jirka: Snad máš pravdu, ale já se stále nemohu ubránit obavám, že Orel nebo Orlice, kteří jednou přijmou specialisovanou činnost jako základ, nikdy se nedostanou k podstatě tělesné výchovy.

Václav: Možná proto, Jirko, že si tu základní tělesnou výchovu představuješ příliš složitě. Já bych skoro řekl, že při většině dobrých sportů je už třeba jen určitého doplnění, aby se dosáhlo harmonického tělesného rozvoje. A takového doplnění by bylo možno nabýt zase v jiné hlídce—vždyť každý člen Orla by mohl být v několika hlídkách zároveň. A co se ideové výchovy týče, to je předmět sám pro sebe.

Hlasatel: Přemýšlejte, bratři a sestry, o tom, co jste zaslechli. Možná, že je už blízko doba, kdy ledačs z toho bude možno uskutečnit.

„... Jsou komunisté ještě lidmi? Ne, ne, nejsou ani zvířaty. Pro nejkrutější, nejkrve-láčnější, nejzáluďnější a nejzbabělejší zvěř by bylo urážkou, kdyby byla srovnávána s bolševiky!”

(Alja Rachmanová:
Studenti, láska, čeka a smrt.)

KDO NESE VINU

Mnozí Američané nevěří nám politickým uprechlkům z Evropy. Smutné na tom je, že i mnozí starousedlíci z řad Čechů a Slováků nevěří ve zlo komunismu a rádi tvrdí, že ten kdo chce pracovat a o politiku se nestará, se má v Československu dobře. Ale všeobecně je nám vytýkáno, že jsme se málo, nebo vůbec nebránili proti komunismu a že i ty národy a státy, které nejsou ještě pod komunistickým diktátem, neprojevují dostatek energie v obraně proti tomuto nejhoršímu nepříteli lidstva. Tato výtku se zdá na první pohled oprávněná, ale ti kdož poznali komunismus blíže a na svém vlastním těle, a hlavně ti kdo poznali komunistické metody v uchvacování moci, mohou říci mnohé na obranu těch, kdož jsme takto obviňováni.

Budiž mně dovoleno uvést několik fakt, které nikdo nemůže popřít a jejichž vliv na události posledních let byl nesporně veliký ba rozhodující. Tato fakta se nepřijemně poslouchají Západním mocnostem, ale hlavně našim bývalým vedoucím politikům. Tito vedoucí činitelé vedli národ: buď bez dostatečné informovanosti, což je pro vedoucího státníka neomluvitelné, anebo vědomě do náruče socialismu, což byl hrozný zločin spáchaný na národě a zůstane věčně obžalobou těch politiků, kteří takovýmto způsobem připravovali půdu krajnímu levíčáctví, které vyvrcholuje ve fázích komunismu, jak je dnes znám.

Ten kdo nezapomíná a byl svědkem událostí od r. 1938. se táže: Kde mohly, neb měly, neb skutečně hledaly malé Středoevropské státy, jako Rakousko, Československo a Polsko, pomoc proti brozícímu nebezpečí německé okupace? Jak se zachovaly Anglie, Francie i USA v těchto zoufalých dnech? Jaké pomoci se těmto státům dostalo každý ví! (Viz Chamberlainovy porady a konference, z nichž vyplynulo: násilné okleštění a konečný zábor Československa, téměř úplné zničení Polska, o násilném zabrání Rakouska již dříve ani nemluvě.)

Kdo se trochu vyzná ve filosofii dějin a v psychologii národa pochopí a musí připustit, že v tu dobu víra a důvěra v Západní mocnosti dostala nebezpečnou trhlinu.

Další otázky: Kdo rozhodnul při konferenci na Jaltě, aby výševedené státy se staly "zájmovou sférou" komunistického Ruska?

Byly malé Středoevropské státy na této konferenci zastoupeny a tážány na jejich mínění, neb eventuelní přání?

Jsem přesvědčen, že kdyby tehdy byli tážáni obyvatelé těchto států, do které "zájmové sféry" chtějí náležet, že by většina byla pro Západ. Bohužel bylo rozhodnuto o jejich budoucích osudech aniž by se kdo vážně staral o jejich mínění. Naši politikové a ti, kteří byli "u vesla" v důsledku jimi zbožňovaného socialistického učení, pokud měli vliv na výsledek jednání na Jaltě, byli pro socialistický "ráj" na Východě.

Důsledky toho se začaly projevovat ihned po skončení války, již v r. 1945. Všechno, co přinesl Východ bylo vychvalováno až do nebe a naopak, nepopíratelné zásluhy Západu byly zlehčovány, ba dokonce nesmělo se o nich mnoho na veřejnosti mluvit. Nestrannému a vnímavému pozorovateli již tenkrát budoucnost Československa se rýsovala, mírně řečeno, v málo růžových barvách. Absolutním požadavkem každého veřejného projevu ať psaného nebo mluveného bylo provolávat slávu Stalinovi a Rudé armádě-osvoboditelce, čím častěji tím lépe, až do úplného ochraptění a zblbnutí lidu. A o Vápadu a jeho zásluhách nic. Z tohoto velebení SSSR nevyjímám žádnou tehdejší politickou stranu. Zvěrstva páchaná Rudou armádou na nevinných obyvatelích Československa, byla veřejně omlouvána a nesmělo se o nich mnoho mluvit.

Vyskytovaly se sice již tenkráté varovné hlasy, ale byly rychle a bezohledně umlčovány od těch, jimž "Košícký program" a "Národní fronta" strašily v hlavě a jejichž zachování jim leželo více na srdci než blaho národa.

Jistě každý alespoň trochu politicky informovaný emigrant ví, kdo odhlasoval zábor církevního majetku v Národní Sněmovně, či návrh to vlastně byl, o jiných znárodňovacích a retribučních dekrétech, které nejdou vymazat z dějin Československa, ani nemluvě.

Ba dokonce znám jednoho "podařeného" uprechlého politika, který se nestyděl říci v lágrech v Německu a Itálii, že Košícký program musí být zachován. A tento pán a mnoho jemu podobných zasedají v t. zv. "Radě" a chtějí vésti československou emigraci!

Bylo by to směchu, kdyby to nebyla tak váž-

DVĚ RŮZNÉ ZPRÁVY

V poslední době překvapily celý svět dvě události, jedna přišla ze stověžaté matičky Prahy a druhá z Věčného města.

V Praze konal se proces se 14 komunistickými úchytkáři, proces, který není žádným zvláštním zjevem v zemích za železnou oponou. Tentokrát však měl proces přece jenom jinací ráz, než měly všechny dosavadní procesy. Byli jsme zvyklí, že na lavici obžalovaných před rudou spravedlností seděli nenapravitelní rebelové proti marx-leninismu z řad "vatikánsko-amerických špiónů" či "kapitalisticko-fašistických přísluhovačů", jak je rudá terminologie nazývala. Nebyli jsme nikdy překvapeni, když nějaký biskup, řeholník, člen středního stavu, inteligent či orel, byl poslán na několik let na nucené přeškolní do kriminálu nebo pracovního tábora, aby své scholastické principy a jiné zásady zdravého rozumu uvedl v soulad s kředem Marx-Lenin-Stalina. Že v nenapravitelných případech byl takový jedinec umlčen oprátkou (to byl ten nejshůňnější způsob) nebo jiným moderním komunistickým způsobem, jest všeobecně známo. V posledním pražském procesu bylo odsouze-

no 14 předních komunistických vůdců v ČSR, mužů, před nimiž se třásla ve strachu celá vlast, mužů, kteří připravili úmorový puč 1948, kteří se koupali po 4 letá komunistické nadvlády v slzách a krvi porobeného lidu. Jedenačet z nich zhaslo neslavně pod šibenicí, zatím co tři zbývající budou do nejposlednějších dnů svého života moci zpytovat v kriminále své svědomí a přemítati o neodpuštělném hříchu — o titoismu. Zdaž uroní někdo slzu nad osudem oněch 14? Kde jsou všichni ti, kteří pěli ulísané hymny na "všemocného" Salzmana nebo na cynického likvidátora ministra Masaryka-Vlado Clementise? Myslím, že to budou jen oběti jejich tyranie, které vyšlou k Bohu—Spravedlivému soudeci—prosbu, aby jim nepřitěžoval pro bezpráví, která oni na těchto obětech způsobili. Musí býti strašný stav těchto lidí, kteří odcházejí ze života, aniž by si byli vědomi něčeho dobrého, aniž by mohli v něco lepšího doufat. Oč šťastnější jsou lidé, jimi pronásledovaní, kteří jdou do vězení nebo pod katův meč s vědomím, že bojovali za pravdu a že mají jistotu ve věčnou odplatu za svoji věrnost k Bohu. Strašlivá

ná tragédie. Z toho je vidět nad slunce jasněji, kam až zavedly socialisující směry československé politiky, když ani v emigraci, po ztrátě domova a všeho, co jim mělo býti posvátné a drahé, nedovedli se odpoutati od směru, který připravuje zkázu celé křesťanské kultury, ba možno říci celého světa.

A neinformovaný lid doma věřil ve své vůdce, kteří mu dovedli v pravý čas vrhnutí sousto "pohraničí" a "znárodnění" a z toho vyplývající pochybný a krátkodechý blahobyt.

Mezitím co lid dřel na nedělních a svátečních brigádách, přesčasech a hodinách věnovaných na tak zvanou znovuvýstavbu republiky, komunističtí mocipáni v Kremlu i na Hradě, si mnuli ruce v uspokojení, jak se jim jejich ďábelské dílo daří. Oni dobře věděli, co chtějí, vždyť prošli školu asiatské rafinovanosti a podlosti, zastřenou nedostatečně rouskou socialismu. Oni dobře věděli: vezme-li se lidu den sváteční a s ním související víra v Boha, ztratí lid tu největší a nejsilnější oporu,

která činí člověka silným jedincem ve velkém souhrnu, jemuž říkáme národ a společnost lidská.

Prohlédne konečně svět vůbec a československá emigrace zvlášť, že socialismus, má-li býti správný, nezbytně končí komunismem, který je nejnebezpečnějším nepřítelem lidské společnosti i jedince?

Uvědomí si konečně národy, že je nemožná spolupráce s někým, komu není nic posvátného a který se brodí v potocích krve svých obětí?

Ďábelské símě satanovo je nadále zaseváno v komunistických buňkách po celém světě, a je na svobodných a kulturních národech, aby tomuto krvežíznivému běsnění učinili konec, neboť kdo ví, jaké další ďábelské plány mají pohotově ti, kteří se nezastaví před nikým a před ničím, i když mají plná ústa mírumilovnosti a svobody.

—Rev. Alois Rezníček.

psychosa zachvátila nyní všechny komunisty (není jí zbaven ani Gottwald ba ani soudce, jenž pronesl rozsudek nad Slánským a soudruhy.) poněvadž každý z nich žije v nejistotě, zda také na něm nebude shledáno hrozné provinění proti socialistickému náboženství. Není třeba velkých činů, ba ani slov, stačí, když někdo uhádne, že ten či onen soudruh křivo komunisticky myslí. "De internis non iudicat praetor" pozbylo platnosti v tomto prostředí. Pouze ten, kdo se stane naprostým komunistickým robotem hlavou, srdcem, rukama, pouze ten se nemusí bát, že bude soudním verdiktem o své robotství připraven. A kdo to je?

Docela opačného rázu jest zpráva z Říma. Svatý Otec oznámil v sobotu 29. listopadu jména nových 24 kardinálů svaté církve římské. 24 synům této velké Matky dostalo se cti oděnu býti v purpur církevních knížat. Je to jednak odměna jejich vlastním osobám za neocenitelné služby Církvi, jednak vyznamenání pro země jejich působistě. Nejvyšší církevní senát jest zase plně obsazen. Také dvěma Slovany dostalo se této cti: polskému primasovi Msgr. Štěpánu Wyszyńskému a arcibiskupu záhrebckému Msgr. Štepinacovi. Polský katolický lid dostává morální posilu pro těžké chvíle, které jeho věrnosti Bohu a Římu připravuje rudý teror. Nebude Msgr. Wyszyńskému purpurový kardinálský šat jen předzvěstí skutečného purpurového svědectví krve za věrné plnění povinnosti arcipastýřského úřadu mezi lidem katolické Polky? Jeho arcibiskupské sídlo se zvedá nad bývalým hrobem velkého misionáře střední Evropy — biskupa Vojtěcha; bude jistě přímluva tohoto svěťce posilovat novodobými pohany obklíčeného apoštola Kristova. Stejně i arcibiskup Štepinac bude snad ještě více terčem útoků jugoslávských komunistů, poněvadž jeho kardinálským jmenováním dostalo se nejlepšího uznání jeho jednání a nepřímou byl odsouzen způsob jednání komunistů, usilujících přesvědčit sebe i svět o Štepinacově vině. Katoličtí Chorvati a Slovinci půjdou s novým elánem do práce o záchranu katolictví ve svých zemích, kteréžto úsilí bude doprovázeno utrpením a zásluhami jejich velkého purpuráta z Krasie. Bylo a bude mnoho diskutováno o důvodech pro jmenování nových kardinálů. Také jistě i naši katolíci dali si otázku, proč v tomto termínu nebyl jmenován arc. Beran. Nevím, zda se o to zajímají více naši katolíci či naši po-

krokáři. Bereme-li jmenování kardinálů jako záležitost politickou, pak by snad Beranovo jmenování mohlo míti velký význam. Papeži však leží na srdci prospěch Církve, veškeré politické důvody a ohledy jsou vedlejší a podřadnější. Kromě toho osobní blaho arc. Berana jest také stále předmětem péče sv. Otce, který se velmi rozumně vyvarovává všeho, co by tomuto komunisty vězněnému pražskému arcibiskupovi situaci ještě zhoršilo a komunistům dalo vítanou příležitost, aby v Praze předvedli "kardinálský proces č. 2" na výsměch veškerému mezinárodnímu právu. Jest nám třeba znovu při všech příležitostech ověřovat si, jak dalece jsme církevní. Jak se dovedeme na všechny počiny Církve a církevních činitelů dívat s hlediska církevního, jinými slovy plně si osvojit "sentire cum Ecclesia"—"smýšlet, jak Církev smýšlí." —Jatný.

NOVÝ ORELSKÝ ŠETINA?

Nemohlo se nám dostat většího překvapení, než které nám připravil br. Dr. Vladimír Kmoch. Syn českého venkovského muzikanta a synovec slavného kolínského Kmocha, vstoupil do orelských exilních řad a věnoval Čsl. Orlů v exilu na lepší pochod exilem svoji skladbu: "Kozlovická polka". Sám v dopise píše: Můj strýc, kolínský kapelník, byl za časů rakouské monarchie všeobecně známým populárním skladatelem sokolské hudby, ale tehdy byl "Sokol" ještě něco jiného . . . Dnešní Orel a v Americe Katolický Sokol má mnoho z této tradice a tak i já spěchám Vám v duchu české muziky a kmochácké tradice dát něco, co by Vám vyhovovalo a bylo čistě jen Vaše. Počítejte mne mezi sebe . . ."

Přejeme si, aby toto byl pouze začátek, který by dal Orelstvu v exilu i jednou domů nového Šetinu.

Svatý Otec Pius XII. dne 12. října pravil k 200.000 zástupu pracovníků mužské katolické akce: "Současné nebezpečí jest větší, než za dnů Attily hunského. Dnes nestačí, aby papež činil to, co Lev Veliký učinil s Attilou, aby zachránil Řím, nýbrž všichni věřící dobré vůle musí se zúčastniti tažení na záchranu světa." Papež žádal přítomné, aby byli hlásateli naděje, zvěstovateli světla a nositeli bezpečnosti a klidu.

ČESKOSLOVENSKO - JEDEN KONCENTRAČNÍ TÁBOR - 152 HLAVNÍCH 370 000 97 VYŠETŘOVEN MODERNÍCH OTROKŮ x CELKEM = 249 ŽALÁŘŮ!

SSSR ZONA - NĚMECKO

SSSR

PŘÍVOZ - VĚZENÍ
STADOSTY ČS, ORLA
OD JANA ŠRÁMKA

POLSKO
POLŠTÍ MLÁDEŽNÍCI
EXIL

VARŠAVA

KATOLICKÁ ANKJA
UKRAJINSKOJ
MOLODI, ORLY
EXIL LVOV

ČESKOSLOVENSKÝ O R E L

KATOLICKÁ KULTURNÍ TĚLOVÝCHOVNÁ ORGANISACE
OPĚT VE SVĚ VLASTI OD R. 1948 POROBENÍ
STOVKY BĚSTĚR A BRATŘÍ V ŽALÁŘÍCH
NEMILČEL A PROTI TYRANU POVSTAL:
V BR. ANTONÍČKA V ČERVENU 1948 20 000 ORLŮ
NA SV. HOSTÝNĚ V SRPNU 58 0000 ORLŮ
VŠECHNY KONCENTRAČNÍ DOPLNĚNY TISÍCI
VYZNAVAČI KŘESŤANSKÉ DEMOKRACIE
ČS ORL VŠECH 2971 DOMÁČÍCH ŽUP DAL
VZORBY PŘÍKLAD K ODDOBI V PODZEMÍ

JUGOSL. ORLOVSKA
ZVEZA
FANTOVSKIH ODDACOV
BERLÍNSKIH KROJČOV
EXIL

LUBLAŇ

ORL VŽDY BOJOVAL PROTI ĎABLU!

ČASOPIS ČESKOSLOVAN V KIJEVĚ DNE 7/8 1916 V. PŘÍSTOLICH UČITELŮ V ZAJETÍ: KATOLICKÍ ORL JAKO PRVNÍ JIŽ 16. ÚNORA 1916
VYZVALI SVĚ ČLENSTVO KE VSTUPU DO LACÍ - V LECÍCH BOJOVALO 11% ORLŮSKÝCH ČLENSTVA - 232 BRATŘÍ V BITVĚ U ZABROVA -
33 DALO ŽIVOTY SVÝM BRATŘÍM: BOHU - NÁRODU A REPUBLICĚ ČESKOSLOVENSKÉ - RUSKA ANABASE - STOVKY BOJŮ S RUSKÝMI, BOLŠEVICKÝMI
HANDLOVA 1919: 311 BRATŘÍ Z BRNĚNSKA POTĚŠLO KOMUNISTICKÝ PŮ/BELA KUNH) K BRVO CIJL - OSILAVANY 8/12 1920: 2.000 ORLŮ POTLAČILO
KOMUNIST, PŮČ ŽIZENÝ MUNOU Z LÍSKOVCE! KOMUNISTÉ VŽDY ZAKERNE VRAZDILI: M. P. JEN Z ODDODU JEDNĚ ORLŮSKÉ ŽUPY:

OD JANA SEDLÁKA 1923 BR. JHC J. KALKA Z MORAVY - MORÁVSKA ZAVRAŽDILI V BR. VSI - 1924 BR. JANA BURDŮ Z OTHAROVA - 1925 BR. J. P. OTHAR
Z PŘÍSNOTIC ZAVRAŽDILI V JIHIAVĚ A NA CÍLĚ DESÍTKY PODNIKLI VRAŽEDŮ OTOKY - KOMUNISTÉ BYLI JSOU A BUDOU STÁLE STEJNÍ!
ZA 1000 LET NAŠE NÁRODY V BOJI SE SVÝMI NEPŘÁTELI NEVYTRPĚLY TOLIK MUČ JAKO NYNÍ ZA POSLEDNÍ ČTYŘI LETA!
SV. OTEC PIUS XI. ORL ZHAMENÁ BOJ ZA VÍTĚZSTVÍ KŘESŤANSKÉ MYŠLENKY VE VAŠICH NÁRODECH!
PRŮTO =
30-SVATOVÁCLAVSKÁ ŽUPA ORELSKÁ V EXILU NASAZUJE VŠECHNY SVĚ SÍLY PROTI KOMUNISMU!

1 KOLÍNOVA	PLZEŇ	12 ŠILINGROVA, MOHOŇ	22 NOVÝSENOVA	TRÁVKA
2 POKRÝLOVA	PRAHA	13 VELIMBAČSKÁ - CHRASTICE	23 ZADLINSKÉHO	BRATISLAVA
3 JIHLAVSKÁ	ŽATEC	14 KLARLOVA	24 CYBILMETODĚJSKÁ - NITRA	
4 BRUNYCHOVA - HRADEC KRÁLOV		15 ŠKARNOVA	25 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
5 STOLANOVA	ŽATEC	16 KALČOVSKÁ	26 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
6 KALČOVSKÁ	ŽATEC	17 KALČOVSKÁ	27 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
7 KALČOVSKÁ	ŽATEC	18 KALČOVSKÁ	28 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
8 JIHLAVSKÁ	ŽATEC	19 KALČOVSKÁ	29 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
9 KALČOVSKÁ	ŽATEC	20 KALČOVSKÁ	30 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
10 KALČOVSKÁ	ŽATEC	21 KALČOVSKÁ	31 KNEŽTOVA	BRATISLAVA
11 KALČOVSKÁ	ŽATEC	32 KALČOVSKÁ	33 KNEŽTOVA	BRATISLAVA

KATOLICKÉ ŠKOLSTVÍ V AMERICE A SPORT

Všichni se pamatujeme na to jak mnozí nám kladli otázku: "prosím vás co má náboženství co dělat se sportovní výchovou?" nebo "jak může kněz rozumět těloeviku, neb sportu?"

Dotazujících stále ubývalo, ale přec jen mnozí, i dobří katolíci nechtěli, v obavě před výstředností, si představit kněze jak velí sportovnímu družstvu, či jak soudcuje sportovní zápas. Nebyla to ničí vina, ale byl to zbytek, vlastně nesprávný výklad tendencí Církve. Zbytek to byl z dob Rakousko-Uherské monarchie, jakož i reakce na výstředky pokrokařského tažení proti Církvi po převratě v roce 1918.

Nemělo by smyslu se zabývat se všemi zjevy, které způsobily, že skutečný stav byl takový, že co mělo ráz církevní, to mělo být cizí sportovní výchově.

Ceskoslovenský Orel býval předmětem mnoha pochyb, zda mu má být přisouzena funkce tělovýchovné instituce. Velmi rádi by mnozí hleděli na tuto mohutnou organizaci tělovýchovnou, jako na jakousi krojovou družinu, která tvoří pěkný rámec církevních oslav.

Víme však dobře, že zakladatelé Orla měli v prvé řadě na mysli péči o katolickou mládež ve směru fyzickém, ovšem vážali tuto tělesnou výchovu pevně a nekompromisně na příslušnou výchovu náboženskou. O vlasteneckém poslání a práci Orla po skutečnostech z okupace není ani zapotřebí se zmiňovat.

Dokonalý vzor katolického borec se podařilo vypěstovat americkému katolickému školství. Amerika země nezatížená předsudky starého světa, země průkopníků, velmi záhy staví kněze do úkolů, ku kterým se v Evropě nedostal.

Američtí pionýři se vydávali na cestu novou zemí vždy v doprovodu kněze. Kněz byl současně prvním pionýrem, kněz ve svém božském poslání byl za všech okolností jím pilířem a též nadějí. Kněz byl lékařem, soudcem a také tím nejposlednějším služebníkem, když život ukládal nejtěžší zkonšky.

Těmito skutečnostmi bylo vytvořeno postavení kněze ve společnosti americké. Od nejprvnějších počátků knězi připadla starost o výchovu mládeže. Byl to úkol nejdůležitější při budování nové společnosti, skládající se z tak různorodých jedinců s tolika různorodými zvyky.

Jediným usnadněním tohoto úkolu, knězi pionýru, byla všem společná víra v Boha.

Kněz rád starost o výchovu dětí převzal a záhy se stal důvěrníkem mladých a současně jejich učitelem. Zkušenému a vzdělanému muži bylo od prvopočátku jasným, že latinské "mens sana in corpore sano"—zdravý duch ve zdravém těle, platí především.

Při prvním doteku americké půdy jsme se přesvědčili o pravdivosti toho, že dodnes americký kněz má na starosti i tělesnou výchovu katolické mládeže.

V přístavě New Orleans, ve státě Louisiana na řece Mississippi, kdež poprvé jsme spatřili břehy Spojených Států Severoamerických, nás v časných hodinách ranních vítala hudbou kapela mladých lidí v pestrých uniformách. Naše loď se málem naklonila přívalem probuzených exulantů na stranu přistání, aby spatřili ty, kteří veselou hudbou nás tak srdečně vítají. Jaké bylo naše překvapení, když jsme spatřili dirigenta, mladého kněze a zjistili, že muzikanti jsou studenti katolické koleje Sv. Antonína. Hudba přehrávala jednu písničku za druhou, a pro nás Čechoslováky měla připravenou "Proč bychom se netěšili, když nám Pán Bůh zdraví dá."

Po ránu je zima a vyloďování pochopitelně musí chvíli trvat. Muzikantům bylo chladno. Pojednou uslyšeli jsme krátký hvizd píšťalky, muzikanti odkládají instrumenty a před zraky nás, nově příchozích se odbývala ostrá ranní půlhodinka s důstojným pánem v čele. Kněz si jen odložil slaměný klobouk a taktovku.—Opět krátký hvizd, půlhodinka končí a hoši jsou opět na svých muzikantských místech.

Pokládali jsme tento případ za výjimku, snad připravenou pro nás nově příchozí. Jaký však kardinální omyl. Měl jsem příležitost vidět výchovu katolické mládeže na všech stupních škol ve Spojených Státech. Na obecné škole je sport přízpůsobován více dětským hrám, ovšem s přihlédnutím k národním sportům americkým, baseballu, rugby a basketbalu. Neú výjimkou, že kněz je instruktorem sportu. V Americe si nelze představit, že instruktor by tomu rozuměl méně, nebo stejně jako záci. Mládež žije sportem a pro sport a proto má znalosti znamenité. Učitel, v našem případě kněz, musí se ve sportu vyznat doko-

nale. Jeho znalost se neomezuje jen na teorii, ale praxe je bezpodmínečně nutnou.

Kněz má současně i funkci pozorovatele výkonnosti svých svěřenců z hlediska jejich sportovní budoucnosti. Kněz dobře ví, z kterého žáka lze vychovat budoucího reprezentanta školy střední, či university. Svě zkušenosti sbírá a pak předává s přestupem žáka na střední školu či university příštím trenerům budoucího atleta.

Chloubou katolického školství jsou university.

Podíváme se na jednu z katolických university, kterou absolvovalo mnoho vynikajících mužů. Z hlediska tohoto sportovního vyprávění tato universita stojí na nejpřednějších místě v americkém amatérském sportu. Její rugbyové mužstvo je mezi prvými třemi.

Je to university Notre Dame, v městě South Bend, ve státě Indiana. Universita byla založen francouzskými misionáři v roce 1842.

South Bend, průmyslové město, leží na mírně pahorkatině v krásných listnatých lesích. Na nejvyšším místě města je vidět zlatou kupoli chrámu Panny Marie, kterýž tvoří střed universitního města. Po krátké jízdě domečkovitými čtvrtěmi se pojednou objeví obrovské prostranství na jehož konci jsou vidět nesčetné universitní budovy. K univerzitnímu městu vede stará platanová alej. Po pravé straně je několik hřišť na Rugby a pro naši kopanou, jakož i zadrátovaná cvičiště na baseball. Zadrátovaná jsou proto, aby některý ten temperamentní míček, zvící většího jablka, kolemjdoucí zle nepouchal. V levo od silnice pak je překrásné golfové hřiště.

Šli jsme na zdař Bůh. Byli jsme však přesvědčení, že se najde nějaký ochotný průvodce. Zastavili jsme se v informační kanceláři. Vrátný z našich otázek ihned poznal, že jsme z daleka a ani nehádal dlouho, že jsme Češi. Maminka jeho byla z Kutné Hory. On je již třetí generace v Americe, česky rozumí dobře, ale mluvit se ostýchá, obzvláště prý s námi z Československa, je totiž jeho výslovnost poameričtěná. Dal nám ihned dobrou radu. Děkanem právnické fakulty je také Čech, profesor Konop. Zatelefonoval mu a netrvalo dlouho a profesor Konop pro nás přijel. Profesor Konop vyučuje na universitě již dvacet-

tři roky. Byl advokátem a po mnoho roků členem amerického kongresu — sněmovn. Česky mluví stále dobře. Ve svých dvašedesáti letech je stále sportovcem a sportu velmi dobře rozumí. Ihned nás informoval o umístění universitních mužstev Notre Dame v americké sportovní tabulce. S obdivem jsme poslouchali výklad profesora Konopa o studijním řádu této university, spravované Kongregací Nejvyššího Kříže Ježíšova. Pozoruhodné je jak duchovní výchova je skloubena s výchovou tělesnou. Reprezentovat ve sportu může jen úspěšný student. Špatnému studentovi, třeba sebelepšimu sportovci se nedostane etí reprezentovat tuto katolickou universitu.

Sportovní podniky přinesou Universitě ročně více jak půl milionu dolarů. Tento příjem umožní studium několika set studentům.

Viděli jsme učebny, laboratoře, knihovny, odborné i všeobecné. Obytné budovy pro studenty jsou vybaveny studovny, klubovny místnostmi. Stadium sportovní je pro 74.000 diváků. Krytá hřiště na basketball mají čtyři. Krytá plovárna pojme jedenáct tisíc diváků. Na universitě studuje 6.000 studentů.

Rektorem university je kněz. Převážná většina profesorského sboru jsou kněží. Školní řád je velmi přísný, ale je, jak jsme se dověděli, bez potíží dodržován. Na universitě studují studenti bez rozdílu vyznání, pokud se podrobí společenskému řádu této katolické university.

Svoboda projevu je absolutní. Nikomu není předkládáno a vnucováno politické přesvědčení. Profesori neučí podle nařízených učebnic a vědci požívají všeobecné úcty, aniž by o nich rozhodoval ngramotný stranický aparát. Jak podobné to je životu a studiu na našich universitách v dobách naší svobodné republiky. Skutečná demokracie podporuje svobodné školy a svobodnou universitu.

Všichni s kým jsme mluvili znají a váží si naši Karlovy University a každý se snažil o jakýkoliv projev sympatií. Odpovídali jsme na mnoho otázek týkajících se našeho Orla. Nebylo ani jednoho pochybovače, že Orel opět bude svobodným a zase bude sloužit výchově katolické mládeže v láse k Bohu a vlasti.

—Dr. Z. P.

VZORY ORELSTVA: SV. CYRIL

(k 14. únoru, výročí jeho smrti.)

Ne každý národ měl takové štěstí, aby jeho pokřesťanění provedli misionáři, již by se tak skvěle pro misijní činnost doplňovali, jako tomu bylo u apoštolů slovanských. Konstantin, vědec a jedinečný teoretik, tak krásně doplňoval misionářské srdce Metodějovo, zapálené láskou a naplněné praxi zkušeného pastýře duší.

Misijní činnost na úhoru naší vlasti nebyla skončena r. 885, kdy zavřel oči první moravský metropolita Metoděj. Čas od času bylo třeba znova začínat setbu Kristovy nauky ve zpustlých a zpusťovaných srdcích našeho lidu. Dnes už misijní povolání není speciální výsadou Římem vyslaných kněží, Náměstek Kristův volá k misijnímu dílu veškeren katolický lid. Misie a katolická akce, toť téměř dva stejné pojmy. Jak teprve Orelstvo, které výhradně proto bylo ustanoveno, aby se stalo vybraným vojem Katolické akce, jak tedy Orelstvo se musí cítit povoláno k tomu, aby se plně připravilo a zapojilo do misijního díla naší vlasti. Nechť je mu sv. Cyril tak poučným vzorem.

Stačila pouhá čtyři léta, aby tento misijní gigant si cele oblíbil pole své působnosti a zamiloval si lid, jemuž přinesl blahou zvěst. Jak jest možným, že přes všechny nesnáze a překážky, které apoštolskému dílu Konstantinovu byly kladeny, dovedl tento tak vytrvale vzdělávat nadějný úhor moravský?

Byly zde tři mocné faktory, které sv. Cyri-
lovi do duše hluboko vtisknul takřka nedostížitelný vzor honce duší sv. Pavla z Tarsu: Lásky k Bohu, lásky k povolání a věrnost k Církvi.

Bez lásky k Bohu nelze si představit vůbec možnost Konstantinova rozhodnutí. Syn bohatého solunského místodržitele, profesor filosofie na císařském dvoře byzantském, najednou opouští přepych, opouští slávu a stává se misionářem. Toto také bylo tajemstvím úspěchu veškeré jeho misijní práce. Nehledal sebe, nehledal zisku a oslavy, nešetřil svého zdraví, nezáleželo mu na dlouhém věku. Vše zasvětil Bohu, od Něhož jedině čekal odměnu.

Láska k povolání takřka vyplývala z jeho lásky k Bohu. Jestliže pro Boha všechno opustil a vybral si z "vůle Boží" povolání býti učitelem "moudrosti" prostému lidu na území Velké Moravy, pak považoval za svou povinnost tomuto úkolu co nejlépe dostát. Připravil se na něj a vykonávat jej se vši svědomitostí a láskou, jakoby pracoval jen pro Boha. Důkladná příprava zatlačila ho na nějaký čas do naprosté odloučenosti řeholní kobky, aby tam s Bohem se radil na plánech, způsobech a možnostech své budoucí práce. Duch svatý byl stále dotazován o radu a stal se vskutku neskonale štědrým ku svému pokornému žákovi. Konstantinova cela, ač chudíčká na pohled, chovala v sobě pokladnici, jež tolik měla obohatit slovanské národy. Tam nekulturnímu lidu byla stvořena abeceda, tam těmito znaménky byla přepsána do slovanského jazyka nejdůležitější kniha lidstva, Písmo svaté. Liturgie, katechetika a ostatní obory theologie v této cele byly opatřovny jazykovými poklady. "Izkoní bě Slovo i Slovo bě u Boga i Bog bě Slovo". S jakým překvapením poslouchali naši předkové toto první kázání Konstantinovo, které tak srozumitelně uvádělo do hlubokosti Boží existence. Proč nyní tak ochotně skláněli své hlavy pod křestní proud, aby se stali dítkami toho Boha, jenž tak skvěle promlouval ústy svého velikého misionáře. Konstantin a náš lid se stali nerozlučnými přáteli. Jeden pro druhého byl ochoten obětovat vše. Jen tak si vysvětlíme, že za krátkou dobu tak ohromné kraje uvěřily v pravého Boha a přijetím křesťanství byly zachráněny před ztrátou národní existence.

A konečně věrnost k Církvi. Ač jedním z nejlepších žáků Fotia, přece se Konstantin nedal strhnouti jeho vzdorem proti Římu k následování. "Kde Petr—tam Církev," bylo evidentním pro byzantského misionáře. Neodlučoval Laterán od Církve, nerozlišoval papežovu duchovní moc od práva mluvit i ve věcech světských, pokud souvisely s náboženstvím. Byl věrným a poslušným synem Kristovým, proto cítil povinnost stejně se chovat ke Kristovu dílu—Církvi a Kristovu Náměstku—papeži. Nebylo mu těžkým na pokyn Miku-

DVA OTŘÁSAJÍCÍ DOKUMENTY Z PROCESU

“Líza Londonová, manželka Artura Londona, zaslala předsedovi Státního soudu v Praze tento dopis:

“Po zajištění mého manžela domnívala jsem se na základě toho, co jsem znala o jeho životě a činnosti, že se stal obětí zrádců, kteří chtěli zakrýti případem ‘London’ svou zrádeckou činnost. Až do posledního okamžiku, t. j. do 20. listopadu t. r., jsem doufala, že chyby, kterých se mohl dopustit, jsou napravitelné a že se za ně bude odpovídat straně a lidovému soudu a že po odpykání bude mít pak opět možnost vělenit se do komunistické rodiny. Bohužel po čtení obžaloby se moje naděje zhroutily: Můj manžel nebyl obětí, ale zrádcem své strany, zrádcem své vlasti. Je to těžká rána. Se mnou a s mou rodinou—jsme všichni komunisti—žil zrádce. V době okupace říkával můj otec: ‘Jsem hrdý, že moje děti jsou ve vězení pro svou věrnost ke komunistické straně. Raději bych je viděl mrtvé než aby zradily. A nyní vidíme otce mých tří dětí před lidovým soudem jako zrádce. Nastala pro mne bolestná povinnost informovat své dvě starší děti o stavu věci. Slíbily mi, že se budou celý svůj život chovat jako opravdoví komunisté. Jako

komunistka a matka jsem v zájmu československého lidu a světového míru šťastna, že zrádecká banda byla odhalena a zneškodněna a mohu se jen připojit ke všem čestným lidem a žádat o spravedlivé potrestání zrádců.

—Report on Czechoslovakia č. 11.

—::—

“Syn obviněného Frejky, Tomáš Frejka, poslal předsedovi Státního soudu v Praze tento dopis:

“Vážený soudruhu, žádám pro svého otce nejtěžší trest—trest smrti. Vidím teprve teď, že tento tvor, kterého nelze nazvat člověkem, protože v sobě neměl ani kouska citu a lidské důstojnosti, byl mým největším a nejzavilejším nepřítelem. Slibuji, že ať budu pracovat kdekoliv, budu vždy pracovat jako oddaný komunista a vím, že moje nenávisť ke všem našim nepřítelům, zvláště pak k těm, kteří přímo chtěli zničit náš stále bohatší a radostnější život, a hlavně nenávisť k mému otci, mně bude vždy posilovat v mém boji za komunistickou budoucnost našeho lidu. Žádám, aby tento dopis byl předložen mému otci a případně také, abych mu to sám mohl říci!”

—Report on Czechoslovakia č. 11.

láše II. putovat do Říma, aby tam spolu se svým bratrem osvědčil své pravověří a tím také obrátil své misii svěřený lid slovanský proti nařčení z rozkolnictví.

S jakým zadostiučiněním díval se na svou práci a jednání, když v benediktinském klášteře v Římě, přehlížel těch 42 roků života, které mu dopřál Pán. “Consumatus brevi explevit tempora multa”. Žil krátce, ale život jeho byl bohat zásluhami.

Nejdolemnějším okamžikem jeho života nebylo pompésní přijetí papežem Hadriánem II, ani slavnostní schválení slovanské liturgie, nýbrž prostý rozhovor, který měl tesně před

smrtí se svým bratrem: “. . . Hle, bratře, až posud jsme byli dva spřežení, jednu brázdou táhnouce, a ja nyní padám na líše, den svůj dokončiv. Ty však pro horu (klášter Olympský) neopouštěj moravského lidu”.

Vzor velikého apoštola Cyrila zavazuje Orelstvo. Náš drahý lid potřebuje nového misijního zásahu. Třeba se na něj připravit velikou láskou k Bohu, upřímnou, nezištnou snahou prodehnout se orelským ideálem a neochvějnou věrností k stolici Petrovu. Ústy umíraajícího Cyrila promlouvá k nám vlastní náš lid: “Orelstvo v exilu, pamatuj na nás, neopouštěj nás ! ! !”

P. J. S.

DOJEMNÉ

(Dopis z Jerusalema.)

Vážená redakce, nevím, kdo je tím "vinen", že se v naší poštovní schránce objevuje, teď už po třetí, milý pozdrav v podobě "Orla". Nemohu, než Vám blahopřát jak k jeho vydávání, tak k jeho obsahu. Pro nás je každé číslo opravdu milým pozdravem. Jak také jinak, když jsme oba (pisatel a jeden řeholní bratr, pzn. red.) vyrostli z orelských rodin. Bratr Š., který působí v biblickém jesuitském institutu v židovské části Jerusalema, byl před svým vstupem do řádu několik let cvičitelem a jeho poměr k "Orlu" zůstal po dlouhých letech opravdu vřelým. Já sám pocházím od Tišnova a můj otec i strýc byli Orly od samých jeho začátků. Pamatuji se dosud živě na černý kroj, který tehdy již visel odložen ve skříni, když jsem se také já jako malý kluk činně zúčastňoval orelského života. Tehdy již Orli pochodovali v barvách, které byly tak šťastně volené, tak elegantní — šedí (řekl bych šlechtická, jakoby opravdu i navenek měla být zdůrazněna především šlechtinnost ducha a jeho přednost před fyzickou silou), blankytná modř košile a bělost vázanky mne symbolicky

připomínala nutnost duševní čistoty a její věčné určení. Jak ty barvy byly milé, nedráždivé oku! Po vysvěcení jsem byl určitý čas vzdělávatelem v S. V. Kolik je to milých a zároveň trpkých vzpomínek! Milých, když se vzpomíná na všechnu tu radostnou práci v kruhu našich, a trpkých, uvažuje-li se, jak smutně to skončilo. Proto vždy vítám nové číslo Orla, poněvadž posiluje naději na nové, a dá Bůh mohutnější a opravdovější probuzení k náboženskému životu, ke skutečnému životu z víry a s ním i naději na nový a velký rozmach Orla.

Poněvadž Vánoce jsou přede dveřmi, přeji Vám a celé orelské rodině jejich milostiplné prožití a slibuji pamatovat na Vás všechny modlitbou v Betlémě. Zachytíte-li betlemské zvony v radu, bude jeden jejich úder platit jako náš pozdrav po vlnách eteru všem bratrům a sestrám. Jeden z bratrů Františkánů, rodem Slovák, je sakristánem v Betlémě a tak máme možnost zúčastnit se privilegia půlnočního zvonění.

—Váš v Kristu, P. D.

CHLOUBA ORLA

Do orelských řad nedávno vstoupil slavný československý letec, nositel nejvyšších vyznamenání br. Karel Kuttelwascher.

Karel Kuttelwascher je jedním z nejslavnějších letečů-nočních stíhačů za Západě. Celý Západ o něm psal a filmoval ho za minulé války pro jeho dobrou práci v bitvě. Vysloužil si nejvyšší válečná britská vyznamenání, jakož i francouzská a československá a byl to právě Beneš, který ho v Americe v roce 1943 použil pro věc ČSR. Kuttelwaschera totiž znalo každé malé dítě včetně stařenek jak v Evropě tak v Americe, kde ztrávil plných devět měsíců jako host State Departmentu. V té době navštívil všechna americká stíhačí střediska, kde přednášel a instruoval americké stíhače proti Japoncům. Celkem sestřelil 29 německých letadel a jedno jeho z největších vítězství bylo, když sestřelil v bitvě o Velkou Británii nad Anglií tři německé bombardéry Junkersy III plné bomb během čtyř minut. Za tuto práci si vysloužil Bar k DFC během 14

dní. Rekord, jaký nikdy nikdo v RAF doposud nedokázal.

Téměř každých 14 dní létá do Říma a celé dny ztráví ve Vatikáně. Je plně zapojen nyní do CML a v dohledné době má být přijat Svatým Otcem. Chápete bratři, jak dobrého pracovníka jsme dostali do svých šiků?

Jedna věc stojí též za zmínku. Bratr Kuttelwascher je totiž skutečně první emigrant československý. Odletěl ilegálně z ČSR několik dní před tím, když měl být zatčen proto, že jako profesor letecké akademie nechtěl nastoupit do leteckého kursu do Moskvy a to se stalo dne 20. 5. 1946. V té době zároveň podnikl několik velkých proslovů v Hradci Králově, Pardubicích, Německém Brodě a Zákolanech u Prahy, kde upozorňoval na smrtelné nebezpečí které provádí smečka nezodpovědných a dávno již zkorumpovaných politiků, kteří se vrátili domů přes Moskvu. Ano první politický emigrant byl OREL Karel Miloslav Kuttelwascher, DFC and Bar.

PŘEDPLATNÉ A DARY NA ORLA ZASLALI:

V. M. \$2; J. Č. \$2; A. J. \$3; Rev. O. O. \$5;
Miss M. K. \$2; O. S. \$2; Oblast Kanada \$15;
Ct. S. J. \$2; A. Š. \$10; J. J. \$4; V. M. \$2; J. P.
\$2; Miss M. P. a L. Š. \$5; Rev. J. S. \$1; Ob-
last Venezuela \$100; Rev. Josef Janeček \$50.

PROGRAM KOMUNISTICKÉ STRANY NA VENKOVĚ

Za účelem úplné likvidace kulaků v příštím roce byly již funkcionářům komunistické strany rozeslány instrukce. Hlavní pracovní body jsou shrnuty ve větě: "Nejdůležitějším úkolem na vesnici je teď boj o získání středního rolníka, boj o odtržení středního rolníka od kulaka, boj o izolaci kulaka vytvořením pevného svazku se středním rolníkem a nakonec úplná likvidace kulaka."

—Veritas 136.

Horníci v Československu byli nuceni oslavit narozeniny Gottwalda tím způsobem, že se museli "dobrovolně" zavázat k nedělním směnám.

—Veritas 140.

T. zv. "KATOLICKÉ" NOVINY ÚTOČÍ NA VATIKÁN

V článku "Naše cesta" v bratislavských Katolických novinách rozhořčije se exkomunikovaný P. Zoltán Belák nad tím, že nikdo z Vatikánu "nedává požehnání lidovědemokratickému lidu v ČSR a že na režimu věrné duchovní jsou uvalovány církevní tresty. To všechno však nesmí "otřást" postojem duchovních v ČSR, neboť jedině oni "mají možnost vidět z blízka požehnání socialismu. "Největšího přechmu" se podle Z. Beláka dopustil Vatikán tím, že nepodepsal "stockholskou mírovou výzvu."

—Veritas 146.

ZACHOVÁVÁNÍ EXKOMUNIKAČNÍHO DE- KRETU V ČSR MŮŽE BÝT POVAŽO- VÁNO ZA VELEZRADU

Podle zákona o Ochráně lidovědemokratické republiky č. 123, odst. 2, písm. a, jest "považovati za zneužití náboženské funkce nevykonávání náboženských úkonů některými římskokatolickými duchovními v důsledku v létě

1949 papežem vydané exkomunikace komunistů. Pokud by ovšem takováto akce měla nabýt velkých rozměrů, přerostlo by takovéto jednání rámec tohoto paragrafu a bylo by pak nutno takovýto čin posuzovat jako pokus o rozvrácení lidovědemokratického stát. zřízení, tedy jako velezradu."

—Veritas 147.

ŽIVOT KATOLICKÉ CÍRKVE VE STÁTECH ZA ŽELEZNOU OPONOU

Podle zpráv rumunských uprchlíků, kteří se před několika dny dostali do Říma jsou zatčení kněží a věřící v Rumunsku trápeni nejohroženějším způsobem. Jsou často ponořováni do van naplněných studenou vodou a na to až po dobu 8 dní zavírání do ledově studených cel. Při výsleších jsou často až po dobu 24 hodin ozařováni silnými reflektory.

—Podle zpráv ze Sovětského svazu jsou křesťanské hřbitovy, pokud se ještě kde nacházejí, úplně nahražovány hřbitovy státními. Na těchto marně bychom hledali křesťanské náhrobky. Na hrobech jsou většinou postaveny černé a červené molyby, na jejichž špičce je upevněna rudá hvězda.

—Jako delegát za náboženské organizace byl vyslán na t. zv. "Vídeňský mírový kongres národů" prof. Dr. Hromádka, děkan Husovy fakulty v Praze

—v na. 148.

—V roce 1952 byla zrušena jednotná družstva v 3.000 vesnicích a do těchto bylo nuceno vstoupit přes 100.00 drobných a středních rolníků.

—Na popud Svazu čs.-sovětského přátelství vybídlí učitelé žactvo na školách, aby vánoční stromky zdobilo pěticíponou rudou hvězdou. Pod vánočním stromkem mají být zpívány novodobé vánoční písně, z nichž text jedné uveřejňujeme:

"Tu jedličku jsme si vystrojili
celou se všech stran,
a ve hře, zpěvu, vesele
čas svátků plyne nám.
Na osvětlenou jedličku
vzpomínky budou žít,
ať pěticipé rudé hvězdy
září na ni svit."

—Veritas 151.

REDAKČNÍ SDĚLENÍ

Příspěvky zasílejte na adresu: Mr. Janevan, St. Joseph's Villa, David City, Nebr., USA.

Uzávěrka každého čísla jest 10. dne každého měsíce.

Předplatné "Orla" pro rok 1953 činí 4 americké dolary i s poštovním.

Bratřím v Anglii: Předplatné za minulý i letošší ročník zasílejte na adresu br. Bati: Mr. Antonín Baťa, 100 Waltham Rd., Woodford Bridge, WOODFORD GREEN, Essex, England.

SJEZD ČSL. ORLA V EXILU BYL PO DOHODĚ S NEJD. P. OPATEM ONDRÁKEM ODLOŽEN NA DRUHOU POLOVINU ÚNORA. VYZÝVÁME VEŠKERÉ ČLENSTVO, ABY POUŽILO TÉTO DOBY K ODESLÁNÍ HLASOVACÍCH LÍSTKŮ, ABY TÍM ZPŮSOBEM DOKUMENTOVALO SVOJI ZODPOVĚDNOST A ZÁJEM O SÍLU ORELSTVA V EXILU. SJEZDU BUDE PŘEDCHÁZET PORADA VEDOUČÍCH ORELSKÝCH PRACOVNÍKŮ V EXILU, KTERÁ SE BUDE

KONAT 1. ÚNORA 1953 V BENEDIKTINSKÉM OPATSTVÍ V LISLE, ILLINOIS.

Po výměně návrhů a názorů s jednotlivými Oblastmi Čsl. Orla v exilu, Sjezd má býti chápán jako "Sjezd Čsl. Orla v exilu, ustavující Ústředí". Vyplňování přihlášek má pouze registrační účel. Možno však poslat osobní data také jinou formou, než formou přihlášky, připojené k Hlasovacímu lístku.

Pokud se týká výběru kandidátů pro volbu předsednictva a revisorů sdělujeme, že žádná z kandidátek není vázanou kandidátkou, nýbrž každý má naprostou volnost výběru kteréhokoliv kandidáta pro kteroukoli funkci.

Otázka příspěvků bude řešena rozumně. Na nikom nebude příspěvek vynucován, jemuž finanční poměry skutečně nedovolují jakékoliv uskrovnění v tomto směru.

Žádáme všechny bratry a sestry, aby nám posílali adresy svých známých, kteří by o náš časopis měli zájem.

—Redakce.

Z DOPISŮ.

"Děkuji Vám za zaslání časopisu Orel. Je pěkný jak obsahem tak i úpravou. Nepíši Vám proto, abych lichotil . . ." (Chicago, USA.)

"Dostal jsem v tyto dny do rukou "Orla," vydaného opět po dlouhé době. Pán Bůh zaplať za zaslání a zároveň gratuluji k tak krásnému činu a podniku . . ." (Řím, Itálie)

Sv. Otec jmenoval apoštolského nuncia ve Francii, Msgr. Roncaliho, stálým zástupcem Sváté Stolice u UNESCO.

Jan Gutenberg, vynálezce knihtisku, byl členem třetího řádu sv. Františka.

V r. 1952 vyhnala rudá Čína 696 katolických misionářů.

Jugoslávský komunistický orgán Borba oznámil v neděli 19. 10. 1952, že Moskva v naprostém tichu likvidovala Kominformu. Borba dodává, že Moskva se nevzdala cílů, pro něž byla Kominforma zřízena, nýbrž pouze změnila formu, jak těchto cílů dosáhnout. Kominforma (zkratka pro Komunistickou informační kancelář) byla založena v Polsku v dubnu 1947 a ustavena v Bělehradě 5. října 1947, jako nástupce proslulé Kominterny (Komunistická mezinárodní organizace.) Ve skutečnosti Kominforma měla tentýž účel jako Kominternu. Jejími původními členy byly komunistické strany Ruska, Francie, Itálie, ČSR, Polska, Rumunska, Bulharska, Jugoslaviie (až do Titovy zrady) a Maďarska.

Obyvatelstvo U. S. vzrostlo za posledních 15 let na svém počtu o 22% zatím co počet katolíků ve Spojených Státech stoupl o 47.6% za tutéž dobu z 19,914.927 na 29,240.343.